

Ploaia de stele

O poveste de Hans Christian Andersen

Era odată o fetiță căreia îi muriseră mama și tata și ea rămăsese așa de săracă, încât nu mai avea nicio cămăruță unde să locuiască, nici un pat unde să doarmă, în sfârșit, nimic altceva decât hainele de pe ea și bucățița de pâine pe care unii trecători miloși i-o dădeau din când în când.

Ea era însă o fetiță bună și credincioasă. Și, cum era părăsită de toată lumea, plecă, cu Dumnezeu în gând, pe câmp, la voia întâmplării. La un moment dat se întâlni cu un om sărac care-i spuse:

– Dă-mi și mie ceva de mâncare, sunt mort de foame. Ea îi dădu ultima bucățiță de pâine ce-o avea la ea, apoi zise: "Dumnezeu să te binecuvinteze", și plecă mai departe.

În drum întâlni un copil care-i spuse:

– Mi-e tare frig la cap, dă-mi ceva să mă acopăr. Fetița nu stătu mult pe gânduri, își luă căciulița de pe cap și i-o dădu.

Și iar apăru un copil gol-goluț, tremurând de frig. Îi dădu hăinuța ei și plecă mai departe. Ajunse într-o pădure pe înserat; o femeie sărmană veni la ea și fetița îi dădu și cămășuța pe care o mai avea, gândind: "E noapte, nu mă vede nimeni, pot să stau și dezbrăcată".

Și, cum stătea ea așa, deodată văzu deasupra capului o ploaie de stele care, când cădeau pe pământ, se prefăceau în monezi de aur. Din cer îi căzu la picioare o tunică țesută din fir de aur și un inel prețios. Ea îmbrăcă tunica, își puse inelul pe deget, apoi începu să adune monedele de aur; deveni, astfel, foarte bogată și trăi apoi în belșug și fericire toată viața.